

Forfatter: Andersen, H. C.

Titel: Udrag fra Kun en Spillemand

Citation: Andersen, H. C.: "Kun en Spillemand", i Andersen, H. C.: *Kun en Spillemand*, udg. af Mogens Brøndsted , Det Danske Sprog- og Litteraturselskab, Borgen, i samarbejde med Nyt Dansk Litteraturselskab, cop. 1988, s. 125. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-andersen05val-shoot-idm139867560885760/facsimile.pdf> (tilgået 17. april 2024)

Anvendt udgave: Kun en Spillemand

den Halvdøde, har ei Kraft til at hæve Forholdenes Kistelaag og Sydens tunge Jord, som trykker.

»Red mig!« var ogsaa det første Ord, *Christian* hørte i Kahytten af hende, i hvem han saae en formuende, ædel Døme, og hvem vi kjendte som et af hine Nattens Syner. »Jeg er i Dyndet!« sagde hun, »Ingen agter mig! jeg gjør det jo ikke selv! red mig, *Søren*! jeg har ærligt givet Dig af mine Penge! fyrgetyve Daler eier jeg endnu! gift Dig med mig! tag mig bort fra den Elendighed her, før mig et Sted hen, hvor Ingen kjender mig, hvor Du ikke skal have Skam af mig! jeg vil trælle for Dig, saa Blodet springer ud af mine Neglerødder! O, tag mig med Dig! om et Aar kan det være for sildigt!«

»Dig skulde jeg føre til mine gamle Forældre!« sagde Matrosen.

»Jeg vil kysse deres Fødder, de maae slaae mig, og jeg skal taalmodigt taale hvert Slag! Jeg er allerede gammel, veed jeg nok, snart de otte og tyve, men det er en Barmhjertighed, jeg beder Dig om! Gjør Du det ikke, saa gjør Ingen det, og da maa jeg drikke, til mit Hoved brister, og jeg saaledes glemmer, hvor elendig jeg har gjort mig selv!« Hun klyngede sig til den smudsige Matros.

»Er det det Vigtige, Du vil fortælle mig!« og han stødte hende bort.

Disse Taarer, disse Suk, forenede med Fortvivlelsens Ord, trængte gennem *Christians* Hjerter; et Drømmebillede slukkedes, og han saae Skyggesiden af en Virkelighed.

Han var igjen ene.

Nogle Dage efter skulde Isen hugges løs i Canaler. Matrosen og *Christian* hug Øxen dybt i den faste Is, og den sprang i store Flader. Noget hvidt Tøi hang fast i Ismassen. Matrosen gjorde Aabningen større, og der laae en Kvinde, hvidklædt, som til Bal, Ravperler om Halsen, Guldringe i Ørene, og Hænderne foldede, knugede fast over Brystet: det var *Steffen-Kareet*.

Christian kunde ikke glemme dette Syn; det var Slutningsbilledet af hiin Aftens Historie. Hvad havde ikke Gudfaderen lært ham den sidste Turne, de i Svendborg vare sammen: »Tag for Dig af Glæden, mens Du kan, at Du ikke som Gammel skal græde over, at Du ingen Synder har! bedre er det, at have nydt Livet formeget, end siden i Eensomhed at maatte sukke over, at man ikke nød det, mens man kunde!« Han begreb nu det Dæmoniske i Ordene, klyngede sig til sin Gud og bad et: »Frels os fra det Onde!«